

Bir Yağmur Damlasının İçindeki Köy

Yavuz DEMİRKIRAN

Bir Yağmur Damlasının İçindeki Köy

Yavuz DEMİRKİRAN

Oliver burnunu pencere camına dayadı. Yağmur çatıya usulca tıpırdıyor, dışarıdaki dünya griye ve yeşile bürünüyordu. Sarı yağmurluğunu ve kırmızı lastik çizmelerini giymiş, su birikintilerine hazırdı. Boynunda bir ipe asılı küçük bir büyüteç vardı. Yağmurlu günler onun keşif yapmayı en sevdiği günlerdi, çünkü ne bulacağını asla bilemezdin.

Camın hemen dışında tek bir yağmur damlası asılı duruyordu; küçük bir kristal küre gibi yuvarlak ve parlak. Oliver daha yakına eğildi, ela-yeşil gözleri kocaman açıldı. Damlanın içinde bir şeyler parlıyor ve kıpırdıyordu. Nefesi kesildi ve büyüteçini kaptı. Mercekten bakınca yağmur damlası daha büyük görüldü ve gördükleri kalbini hoplattı. İçeride koskoca bir dünya vardı!

Yağmur damlasının içinde, kıvrımlı bir yol boyunca dizilmiş kavisli çatılı küçücük evler vardı. Minik figürler ortalıkta dolaşıyordu, hepsi onun başparmağından büyük değildi. Biri başını kaldırıp el salladı. Parlak turuncu saçları, meşe palamudu kabuğundan bir şapkası ve yaprak yeşili bir tuniği vardı. Oliver da el salladı, gülümserken çilleri bir araya toplandı. Bu, hayatında gördüğü en harika şeydi.

Minik figür önce kendini, sonra köyü işaret etti. Oliver anladı: ona evini gösteriyordu. Gür gri sakallı, yuvarlak bir adam ve ahşap bir baston da dahil olmak üzere daha çok köylü toplandı. Uzun bordo bir palto ve yuvarlak gözlükler giyyordu. Turuncu saçlı köylü sanki 'Bu Belediye Başkanı Bramble' der gibiydi. Oliver kendini yeni dostlarla tanışıyormuş gibi hissetti.

Oliver köylülerin günlerini nasıl geçirdiğini izledi. Minik fırıncılar kırıntıdan büyük olmayan ekmekler taşıyordu. Çocuklar onlara kocaman kayalar gibi görünen çakıl taşlarıyla oynuyordu. Meydanda küçük bir çeşme fışırıyordu. Hayat dolu minyatür bir köydü ve Oliver gözlerini ondan alamıyordu. İçeri girip düzgünce merhaba demeyi çok isterdi.

Aniden yağmur damlası titredi. Camdan aşağı kaymaya başladı, önce yavaşça, sonra daha hızlı. Minik köylüler kollarını sallayarak her yöne koşuşturdular. Oliver'ın kalbi güm güm attı. 'Olamaz!' diye bağırdı. 'Düşecekler!' Bir şey yapmalıydı, hem de hemen. Ama bir yağmur damlasını kırmadan nasıl yakalayabilirdi ki?

Oliver mutfağa koştı ve temiz bir cam kavanoz kaptı. Kayan damlanın altına tuttu ama yağmur damlası hızlandı ve sallandı. Kaçırdı. Damla daha da kaydı ve köylüler meydanda birbirine sokuldu. Oliver'ın gözleri endişeyle doldu. Daha iyi bir plana ihtiyacı vardı ve yardıma ihtiyacı vardı. İşte o an Profesör Mira'yı düşündü.

Profesör Mira yan komşuydu ve ilginç şeyleri çok severdi. Oliver nefes nefese onun kapısını yumrukladı. 'Profesör! Bir yağmur damlasının içinde bir köy var ve kayıp gidiyor!' dedi. Kadın yuvarlak gözlüklerini düzeltti, koyu renk gözleri parladı. 'Yağmur damlasında bir köy mü? Ne olağanüstü! Göster bakalım.' Mor atkısını kaptı ve yağmurun içinde onu izledi.

Pencereye döndüklerinde yağmur damlası dibe yakın bir yerde asılı duruyor, titriyordu. Profesör Mira onu özel bir merceklerle inceledi. 'Bu kırılğan bir mikro-dünya,' diye fısıldadı. 'Nazıkçe hareket etmeliyiz.' Yumuşak bir bez ve sığ bir tabak getirdi. 'Onu bu tabağa yönlendirebilirsek güvende tutabiliriz.' Oliver başını salladı, ela-yeşil gözleri kararlıydı.

Oliver tabağı tutarken Profesör Mira bezi kullanarak yağmur damlasını dürttü. Damla yavaşça kaydı, sonra usulca tabağa düştü. Köylüler yuvarlanıp düştüler ama yaralanmadılar. Ayağa kalkıp şaşkınlıkla etraflarına baktılar. Turuncu saçlı köylü Pip, Oliver'a el salladı ve gülümsedi. Bütün köy şimdilik güvendedeydi ama kalıcı bir yuvaya ihtiyaçları vardı.

Profesör Mira, Oliver'ı kavanozlar ve aletlerle dolu atölyesine götürdü. 'Bir teraryum yapacağız,' dedi. 'Su, bitkiler ve temiz havayla dolu küçük bir cam dünya.' Oliver yosun, minik taşlar ve küçük bir havuz düzenlemeye yardım etti. Yağmur damlasını nazıkçe içine yerleştirdiler. Köylüler yeni yuvalarını keşfettiler, minik yüzleri hayretle doluydu.

Belediye Başkanı Bramble öne çıktı ve derin bir selam verdi. 'Teşekkürler, koca dostlar,' dedi minik, gıcırtilı bir sesle. 'Köyümüzü kurtardınız.' Oliver'ın yüzü ışıldadı. 'Rica ederim,' dedi. 'Güvende olmanıza sevindim.' Pip yosunlu bir tepeden el salladı. Köylüler yumuşak, çınlayan bir şarkı söylemeye başladılar. Oliver içinin ısındığını hissetti, sanki gerçekten iyi bir şey yapmıştı.

Profesör Mira gülümsedi. 'En küçük şeyler bile olağanüstü güzellikler barındırabilir,' dedi. 'Fark edecek kadar meraklıydın ve harekete geçecek kadar cesur.' Oliver teraryumdaki minik köye baktı. Bu yağmurlu günü asla unutmayacağını biliyordu. Başparmağından büyük olmayan dostlar edinmişti ve onlar önemseydiği için güvendeydiler.

O günden sonra Oliver her öğleden sonra teraryumu ziyaret etti. Taze su ve minik ekmek kırıntıları getirdi. Pip ve Belediye Başkanı Bramble ona köylerinin hikâyelerini anlatırdı. Bazen Profesör Mira da onlara katılır, küçük defterine notlar alırdı. Yağmurlu günler Oliver'ın en sevdiği günler oldu, çünkü ona bulduğu büyüğü hatırlatıyorlardı.

Oliver, yeterince dikkatli bakarsan hayretin her yerde olduğunu öğrendi. Tek bir yağmur damlası koca bir dünyayı barındırabilir. Ve küçük bir çocuk bile merak ve nezaketle büyük bir fark yaratabilir. Büyüteçini gururla taktı, bir sonraki maceraya hazırdı. Ne de olsa bir sonraki yağmur damlasında neyin saklı olduğunu asla bilemezsin.

Minik köy cam yuvasında mutlu mesut yaşadı ve Oliver ile Profesör Mira onları gözetti. Pip ve Belediye Başkanı Bramble sık sık küçük meydanlarından el sallarlardı. Oliver en küçük şeylerin en olağanüstü olabileceğini biliyordu. Ve ne zaman yağmur yağsa gülümserdi, çünkü bir yerde yeni bir güzelliğin keşfedilmeyi beklediğini biliyordu.